

RUTA SVAŽA

PELESDĒLS GUDRINIEKS

ILUSTRĒJIS GUSTS LINKEVIČS

ZVAIGZNE ABC

821.174-93

Sv 001

Ruta Svaža
PELESDĒLS GUDRINIEKS

Mākslinieks *Gusts Linkevičs*

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Grāmatas dizaina autore *Inguna Kļava Švanka*

Redaktore *Anda Ogrīņa*

Korektore *Andžela Berķe*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. DG-582.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Ruta Svaža, 2022

© Ilustrācijas, Gusts Linkevičs, 2022

© Izdevums, dizains, Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-377-6

1

Čaklā un visu labi ieredzētā peļu ģimene, kura teju, teju gaidīja pasaulē nākam dzimtas papildinājumu – mazuļus, bija iemitinājusies labiekārtotā alā zem slavenā, pelēkā akmens, kas to izsenis sargāja. Pat Viedā Pūce neatcerējās, ka milzenis jebkad būtu izkustināts, tāpēc gan vecie, gan jaunpienācēji grauzēji savā mājā jutās drošībā un vairojās uz nebēdu, bet sirmais akmens gulēja sastindzis, reizi pa reizei pakustinādams kādu no mētrām apaugušajām ausīm, ziņojot, ka interesējas par notikumiem mežā un tiem seko.

Pelesdēls piedzima drūmā laikā, vēlā rudenī, kad meži un lauki jau tukši, kad saimniecības darbi, ziemu gaidot, apdarīti – saknes saraktas, sēklas ievāktas un sēnes sažāvētas. Pats Pelesdēls ieraudzīja pasauli

pavisam sīciņš, tik tikko pamanāms starp krietni dūšīgākajiem brāļiem un māsām.

Neviens par mazo īsti nepriecājās, pat Pelesdēla vecāki ne.

– Ko tāds dzīvē iesāks? Ne aku jaudās izrakt, ne malku ziemei sagādāt, – gaudās Pele Tēvs.

– Ne mājas darbos kāds palīgs, – piebalsoja Pele Māte.

– Varbūt ņemam un puiku vienkārši apēdam?* – domīgi bilda vecais. – Mums dēlu pietiek...

– Sūtīsim skolā, lai pelna iztiku ar galvu. Nekam nopietnam tāds nīkulis nederēs, – izlēma māte. Pie tā arī palika un nosauca dēlu par Gudrinieku.

Laiks gāja, peļu namā, kā ierasts, valdija rosība. Bērni plēsās, spēlējās un auga. Ģimenes turība vairojās, ala arvien pletās plašumā un augstumā, kļuva ar katru gadu ērtāka un bagātāka. Peles bija turīgi saimnieki, un arī viņu meitas un dēli bija turīgi, tādi paši kā viņu vecāki. Mājokļa pagraba apcirkņus bagātīgi pildīja dažādi našķi – meža augi, sēklas un graudi. Vecie Peles augām dienām tekalēja no viena darba pie cita, bērni, cik mācēja – palīdzēja, cik ne – maisījās pa kājām. Jā, šajā alā bija laba dzīve.

Pelesdēlam Gudriniekam vecāki ierādīja alas jumtistabiņu ar rakstāmgaldiņu, krēsliņu, gultu un šūpuļzirdziņu. Sienas klāja grāmatu plaukti, pilni košiem sējumiem, un plakāti, kas brīdināja no kaķiem, suņiem, lapsām un čūskām. Stūrī atradās pazemes ģeogrāfijas globuss, bet aizdurvē piesliets rēgojās taureņu ķeramais tīkliņš. Mazais izrādījās patiešām zinātkārs bērns. Vecāki nebija kļūdijušies, dodami viņam vārdu Gudrinieks.

* Dabā tā iekārtots, ka peles tiešām var apēst mazuli, ja tas ir vārgāks, sikāks par pārējiem viena metiena bērniem. (*Red. piez.*)

